

Poštšina plačana v gotovini.

Cena številki 1 Din.

MARIJIN LIST

ŠTEV. 9.

32. LETNIK

SEPTEMBRA 8. 1936.

MARIJIN LIST

Pobožen mesečni list. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marijike v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srči Jezušovomi.

Marijikin Ograček je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din letno.

Kalendar Srca Jezušovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1937 tudi naročnik. Naročnina se plačuje konči vsaki mesec naprej.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobajah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskom dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvu.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb. Črensovci, Slov. krajina.

Cerkveni glasi.

25 letnica našega širitela. Preč. g. Veren Klement, frančiškan, zdaj obhajajo 25 letnico svojega mešništva. V S. Bethlehemi so bili več let goreči širiteo naših listov. Za 25 letnico njim želemo, naj jih napuni sv. Frančišek, redovni oča z svojim duhom v popolnosti. Slavlenec so sobočki rojak i so v cerkvenoj službi v Subotici.

Nova meša v Dokležovji. 23. aug. je prikazao svojo prvo sv. mešo v Dokležovji, redovni sin sv. Ivana Boska, č. g. Bakan Ivan, našega vnogetnoga širitela sin. Pri sv. meši ga je vodo g. Vadovič Rudolf, bellinski plebanoš, predgao njemi je pa g. Jerič Ivan, dekan i plebanoš tőrjanski. Jedro zaistino lepe, genlive predge je sledeče: Živemo v časi, gda se Kristuš i njegova Cerkev ž njenimi duhovniki bole preganja, kak v časi najhūjšega preganjanja Neronovoga i Dioklecijanovoga. Pa kak je te krv mantrnikov kršćenikov bila seme za nove kršćenike, tak je zdaj krv vmorjenih duhovnikov seme za novo duhovniško pozvanje. Ne moremo se Bogi zahvaliti, da si je ravno našo Slovensko krajino odebrao, da iz nje pozove k svojim oltari veliko število duhovnikov. Pri vnoгих novomešnih letošnjih predgaj smo čūili od velike oblasti duhovniške, čūjmo dnes od duhovniške dužnosti. Glejmo drugo stran duhovniškoga pozvanja. Sv. Tomaž Aquinski včl, da angelske roke mora meti duhovnik, ki daruje sv. mešo i sv. Lovrenc Justinianski, da kak više stoji po svojem stani nad drugimi ljudmi, mora više stati tudi v jakosti, da če ne bo, ka pogūibi njegov stan. Duhovnik mora biti pobožen, ne kak, gda lepe pesem koga gene, a kak ta vtihne, vtihne tudi čūtenje, nego jedrnato, odločno pobožen. Nadale mora biti goreči po zgledi Jezušovom i čisti, deviški, kajti je namestnik Jezušov, ki je cvet Deviške Matere Marije. Poleg teh jakosti pa tudi potrebno vučenost si more poskrbeti. Na jezere naroda se je zbralo i pod marelami poslušalo lepo predgo i čakalo blagoslov novomešnika. Betežna sestra je za silo ozdravela i z veselima starišama se vdeležila prve svete meše brata, kak i druge sestre brat i rod. Duhovnikov z bo-

LETO 32.

8. SEPTEMBRA 1936.

ŠTEV. 9.

Življenje Blažene Device Marije, Matere Bože, Naše Kralice.

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala
častitljiva boža službenica: Marija z Agrede.)

Tretja knjiga.

*15. Marija spoznâ volo Božo, da obišče sveto Elizabeto.
Prosi dovoljenje sv. Jožefa, a ne odkrije svoje skrivnosti.*

Prečistoj Devici je v zameknjeni bilo objavljeno, da bo njena tetica Elizabeta rodila sina, kak njoj je že nadangeo Gabriel nazvesto. Te bo velki pred Gospodom, prorok i predhodnik po Mariji poprijete i vtelovlene Reči Bože. Mariji so objavljene i druge čude od svetosti Ivanove. V tom zameknjeni je spoznala Marija volo Božo, da obišče sveto Elizabeto, da se ona i njeni še nerojeni sin po navzočnosti Odrašenika posvetijo. Bilo je najmre odločeno, da tudi predhodnik Jezusov prvi občiti delovanje njegovoga prihoda i njegovih zaslüg. Marija je prisrčno zahvalüvala Gospoda za miloščo, ki jo je šteo podeliti svojemi predhodniki i njegovej materi. Bog njoj nadale objavo, kak je njegova vola, da se duša Ivanova posveti pred vremenom odrejenim za druge lüdi, i da se njoj razodenejo skrivnosti vtelovljenja i odrešenja.

Po zameknjeni je prosila Marija svoje angele, naj njoj skrbno pomagajo na potüvanji i da jo včijo, kak de Gospodi v toj zapovedi najpokornejša. Svetomi Jožefi razodene, kak je po Božem razsvetljenji spoznala, da je Vsemogoči blagoslovo Elizabeto i njoj darüvao davno obečanoga sina. „Mislim, da sem dužna,“ je nadalüvala, „da jo obiščem i obogatim za njeno tolažbo z duševnimi dobrinami, če mi dopüstiš.“ Sveti Jožef njoj dopüsti pa jo zaprosi, da jo sme sprejavati. Marija sprejme ponüdbu. Vzeli so s sebov nekaj sada, krüha i malih rib. Jožef je

najeo osla (somara). Na njega je zvezao potno prtljago. Gđa je presveta Devica stopila iz hiše, je spadnola na kolena pred sv. Jožefom i ga zaprosila za sveti blagoslov, da zamore potüvati v imeni Gospodovom. Jožef se prestraši nad takšov poniznostjov svoje svete zaročnice, pa jo po odpovedavanji li blagoslovi.

16. Marija potüje k tetici Elizabeti. — Njeni prihod v hišo Zakarijovo.

V onom vremeni, stanovši Marija hitro odide v gore, v mesto Judovo. Tak pravi s. Pismo. Nej se je paščila zato, da se hitro pripravi na pot, nego je z naglostjov štela dokazati z duhom i volov, kak želej kem prle izvršiti volo Božo. Želela je, da pospeši posvečenje predhodnika Kristušovoga, ki je kak rob, zvezani z verigami izvirnoga greha, bio zapreti v krili svoje matere Elizabete. To je bio vzrok i glavni cio te presrečne poti. I zato „je Marija hitro šla“ — kak pravi evangelist.

Zakarijova hiša je bila v gorah Judeje, 27 mil oddaljena od Nazareta. Pot je bila kamenita i za takše nežno žensko stvorenje posebno težavna. Slab osliček je bio edino sredstvo za potüvanje svetih zakonskih tovarišov. Ar je žival bila odrejena samo za Marijo, je ona večkrat stopila doli, da Jožef zajaše. Ali on je toga ne včino. Šo je ž njov deo poti peški, a gđa je mislo, da trpi njena nežnost, jo je proso, da zasede svoje mesto na osli. V toj samoti so vsekak potüvali brez človeče družbe. Jezeri angelov so bili njiva nevidni sprevodnici. Samo Marija je je vidla. Govorila je ž njimi i spevala i slavila bože skrivnosti i dela stvorenja i vtelovljenja. Jožef njim je pomagao premagajoč se v tihoti. Razgovarjali so se od rešenja svoje duše, od Bože smilenosti, od prihoda Maziljencä i ka so praočevje napovedali od njega. Vdani v najčistejšoj, najsvetejšoj i najprisrčnejšoj lübezni svojoj svetoj zaročnici, njoj je na poti sveti Jožef posvečüvao nad vse nežno pazko. Zato jo je večkrat zapitao, či je nej preveč trüdna i če njoj ne bi mogeo pomočti i okrepliti jo.

Sveti Jožef je bio večkrat razsvetleni. Po milosti je spoznao, da so razgovori ž njegovov svetov zaročnicov podlaga tomi dari, ali ne je vüpao, da bi jo natenčnej od toga pitao. Marija je spoznala misli svetoga Jožefa i je začala razmišlavati, ali bi njemi odkrila skrivnost svojega blagoslovljenoga stanja, ki tüdi ovači nede mogla dugo ostati skrita. No, njena modrost jo je odvrnola od toga i je pred svetim Jožefom zakrila tajnost. Predala se je ščista Božoj previdnosti, čakajoč njeno odredbo. Vznemirjala jo je miseo, ka občüti Jožef, gđa iznenada opazi njeno stanje. Posebno je pošilala molitve Bogi, naj njoj On pomore i da odslobodi svetoga Jožefa te neprijetnosti.

Štiri dni po poprijetji sta šla na pot. Ta pot je trpela ravnotak štiri dni. Na poti sta ne bila povsedi prijazno sprejetiva, a neštérni so itak meli sočütje ž njima. Marija je nikomi nikaj ne odbila. Zato je skrbno pazila, če ne bi na poti vidila sirmaške, betežne i lačne, šterim bi mogla pomočti. V hiži, gde

sta se prvi den stavila, je presveta Devica najšla sirmaško, težko betežno mladenko. Gospodarica vsega stvorjenoga, genjena od srčnoga sočutja, je zapovedala mrzlici, naj ostavi betežnico. Isto vreme je nevolna ozdravila, ali tudi občutila v svojem srci, da izhaja zarja odrešenja. Štrti den dosegne mala potna procesija mesto Judino, gde sta stanovala Elizabeta i Zakarija. Neštetni tolmači somlijo, da se je to mesto zvalo Judino, pa nazivajo zemlo, v šteroj je bilo, Judeja. Mesto Juda je prepadnolo naskori po smrti Kristušovoj, kak mi je bilo nazveščeno. Na mesto, gde je stala Zakarijova hiža, romajo še dnes pobožni potniki. Mesto je ležalo dve mili daleč od Jeružalema, na strani, gde v Judinom gorovji izvira reka Sorak, a od Nazareta 27 mil, kak je že povedano. Po rojstvi Ivanovom je Elizabeta mela božansko videnje, v šterom se njoj skazao pomor nedužne dečice v Jeružalemi. Ar je bila ta objava ščista splošne vrste, zato je silila Ivanove roditelje, da so se preselili ž njim v Hebron. To mesto leži 8 mil daleč od Jeružalema. Oni so to mogli izvesti, ar so bili bogati pa so meli svoje hiše i dobra ne samo v Judi i Hebroni, nego tudi na več drugih krajih. Gda sta Marija i Jožef bežala pred grozotami Herodovimi v Egipt, sta Zakarija i Elizabeta mirno ostala v Hebroni. Zakarija je mro štrti mesec po rojstvi Kristušovom, a deseti mesec po rojstvi svojega sina Ivana.

Gda sta Jožef i Marija prišla v mesto Juda, je šo Jožef nekelko stopajov naprej proti hiži Zakarijovoj, zazvao njene stanovnike i pravo: „Gospod naj bo z vami i napuni vam duše s svojov božanskov milostjov!“

Elizabeti je bilo objavleno, da pride Marija iz Nazareta, da obiše svojo tetico, ali značenje prihoda njoj ne bilo javleno. Z nekelkimi svojih domačih je šla svojov rojakinji proti, da jo sprejme. Ali prečista Devica jo je kak mlajša prepaščila ponizno s svojim pozdravom i pravila: „Gospod s tebov, predraga tetica!“ „Isti gospod“, odyrne Elizabeta, „naj ti plati, da si mi prišla na posebno tolažbo!“

Pozdravljajoč se tak so šle v hižo.

Zakaj ljubim svojo Cerkev?

Zakaj neštetni odpadajo od katoličanske Cerkve?

„Naj nišče ne verje, da bi dobri mogli zapustiti Cerkev; vetrovje odpihajo pleve i slamo, a ne pšenice“. - Sv. Ciprijan.

Tudi dnes je tak, kak pred 1650. leti.

Nikoga ne pripela do odpada od Cerkve to, da verje, ne to, da misli, ne to, da moli, ne to, da jakostno žive, nego tomi so ščista drugi vzroki.

„Pustite je! Nevera njihova ne je v glavi, nego v srci, punom greha“. —

Vsakši verski prenoviteo je bio rob kakše strasti i

tista strast ga je pripelala do odpada od Cerkve. Vsakši reformator je šteo ugoditi nagnjenosti plemstva i parovnosti ljudstva i tak je potegno za sebov dežele i narode. Sam Friderik II. Pruski je pravo, da je reformacijo razširila na Nemškem parovnost po imanji, na Angleškem pa poželenje za ženskami.

Če ne bi bilo strasti, nikdar ničče ne bi odpadno od Cerkve. Sam Kalvin pravi, da se med desetimi evangeličani najde komaj eden, ki je postao evangeličanec s kakšega drugoga vzroka, kak zato, da bi se mogoce slobodnejše predati vsakšemi veselji i razvüdzanosti. (Comment. in ap. Petr. 2, 2).

Što kriči dnes: „Vkraj od Rima?“ Što preti Cerkvi? Što sili i prigovarja k odpadi?

Odgovor: *Strast.*

Jako dobro pravi grof de Maistre: „Poskušajte ... napraviti popis tistih, ki so odpadnoli od katoličanske vere, da stopijo v drugo. V glavnem najdete razvüzdance, nemirne glave i nikaj vredne ljudi. (F. Rosenthal B. 1.) Spodobno je pisao že pred več kak 1500 leti sv. Ciprijan: „Naj ničče ne verje, da bi dobri mogli zapüstiti Cerkev: *vetrovje odpihajo pleve i slamo, a ne pšenice*“.

Ščista naravno! Najprle zgübi človek čisto vest, nato pa vero. To je stara pripovest, nego ostane vsikdar nova.

* * *

Če nekak odpadne od katoličanske Cerkve, tomi ne kriva vera, ar odpadnik že več nema vere ali je pa ma jako malo. Samo resni, verni protestantje postajajo katoličanci, a naopak, samo takši katoličanci odpadajo od katoličanske Cerkve, šterim je vera breme, ki več nikaj ne verjejo ali samo šče malo. Nišče mi nemre pokazati niti ednoga edinoga katoličanca — odpadnika, ki bi iz verske potrebe postao protestant. Kak cenim i poštühjem drugoverce, ki so se rodili i vzgojili v svojoj veri, se trüdiyo živeti krščansko pa iščejo pot k pravoj istini, teliko menje morem ceniti tiste, ki so iz katoličanskoga tabora prestopili k njim: to vse je lejko blago! Tej več ne opravljajo katoličanske dužnosti, nejdejo v cerkev, ne sprejemajo svetih svestev, dvojijo od fundamentalne krščanske istine i — nazadnje prek noči postanejo šče protestantje all starokatoličanci. Fránko Stein, voditeo gibanja „Vkraj od Rima!“ je pravo na velkom ljudskom zborovanji v Müncheni 1. februara 1899: „Mi smo zdaj kakpa protestantje, nego v cerkev nikdar nejdemo, ar se nam vsaka cerkev i vsaka vera mrzi“. S takšim prirastkom je gotovo malo pomagano „čistomi evangeliiji“ i zato opravičeno piše nekši protestantski list: „Pri vnoгих prestopih je upravičena bojazen, da so včinjeni iz ljubavi do nevere i krive slobode“. — Ščista primerno je mislo nekši češki protestantski župnik: „Te prirastek na naših vernikaj, — če ga smemo tak zvati — se mi vidi kak zamazano blato, ki ga je po viheri razburkana reka vrgla na sosedov travnik, a njemi ne hasnila, nego ga zblatila“. Če pa li protestantske novine s ponosom pišejo od teh spreobračanj i

svojim čitelom prinesejo z debelimi literami naštampano vest, da je teliko i teliko jezer postalo „evangeličanskih“, njim to veselje iz srca privoščimo.

* * *

Niti molitev, niti razmišljanje nesta kriviva odpada. Gotovo je vse protestante, ki so postali katoličanci, molitev pripelala v naroče matere Cerkve. V popisanji spreobrnjenj se genljivo čte, kak so teliki pobožni, čisti i vučeni protestantje po večletnoj, srčnoj molitvi i zreloom premisslavanji nazadnje prišli do odločitve, da postanejo katoličanci. Naopak: *opuščanje molitve i versko neznanje sta vzroka odpadov od Cerkve*. Ali je ne to dejstvo pa sijajen dokaz istinitosti katoličanske Cerkve? Što zanemarja molitev, postane pomali ravnodüšen do Cerkve i vere, ar je molitev istočasno tüdi oli, s šterim se hrani i zdržavle posvet vere. Tak sta nevera i odpad v vnoгих slučajaj kaštiga boža za nemarnost v molitvi i zametavanje milosti. „Kralestvo bože se vzeme od vas i dá se ljudstvi, ki prinese njegov sad“ (Mat. 21, 43). Pitajmo ednok tiste katoličance, ki odpadnejo od Cerkve ali zavolo ženitve ali vüpanja na bolši življenjski stališ, ali pa da jih vlečejo penezi — kak je to v Avstriji bilo — pitajmo je, kelikokrat so molili Boga, da njim pokaže pravo pot? Njihov odgovor bo norca delanje iz molitve, ar so se že davno od nje ločili. Navadno pripadajo takšoj vrsti krščenikom, ki se nemrejo zadosta norca delati iz „bogomolcov“ i „mračnjakov“.

Če bi tej gospodje poznali katoličansko Cerkev, bi inachi gučali, nego tej kažejo grdo neznanje v verskih rečaj. Staro je načelo: ne ljubimo toga, ka ne poznamo, oni pa idejo ešče dale, pa mrzijo to, ka ne poznajo; a to mržnjó vsešiom kažejo z rečjov i s štampom, kak da bi v tom iskali plačo za trganje i nevtolivost svojega srca.

„Za tiste, ki nemajo tolažbe, ar nemajo vere, je dostakrat tolažba to, da trgajo tolažbo vere iz src drüгих“, pravi eden pesnik.

O, če bi samo poznali Cerkev, kak bi jo ljubili! Dajte mi mladoga človeka, navčim ga na katoličansko dühovništvo, povem njemi, odked je dühovništvo i njegova oblast, pokažem njemi, da nešterne drüge verezpovedi nemajo dühovnikov, opomnim ga tü pa tam na gotove posledice, a te ga pošlem v svet, v divlje valove življenja i videli bodete, da se nikdar ne izneveri veri rodnoga kraja. Rasztolmačim njemi sveto daritev naših oltarov, skrivnostno svetlost večnoga posveta, dühovniško oblast, da odpüšča grehe v svestvi pokore, — tolažbo katoličancov v življenji i pri smrti — i te ga z mirnov düšov pošlem v viher časa, i viher ga ne potere tak hitro. — O, če bi samo poznali Cerkev, kak bi jo ljubili!

* * *

Najmenje pa je krivo odpada od Cerkve to, da je što *dober all jakosten*. Sv. Avguštin pravi: „Svet ne bi bio neveren, če ne bi bio nečist“.

Poznao sem družinskoga oča, ki je živo v mešanom zakoni, a je meo dosta dece. Deca so katoličansko krščena. Eden den v vüzemskom časi pride te človek domo jako razburkani i čemeren, da je ne dobo od spovednika odveze i — včasi ide do službenoga urada i pravi, da s celov svojov družinov izstopi iz katoličanske Cerkve.

Ali je bila tomi jakost kriva?

Bilo je predobro znano, da te slab katoličanec drži nedovoljeno razmerje, da je bio nečisti človek.

Kak odpadnejo od katoličanske Cerkve? Včasi iz ravnodüšnosti, včasi iz gizde i ranjene častiželnosti, — ali navadno iz nejakosti, nečistosti. Nečistost je ne samo mati nevere, nego tüdi navaden vzrok odpada. So lüdje, ki toga neščejo čüti, nego itak se to lejko pravi, gotovo pa v našem časi.

Celi te žalosten proces je ščista naraven.

Mladi človek se čüti srečnoga v katoličanskoj Cerkvi, dokeč je dober i jakostno čisti. A zakaj ne bi bio srečen? Žive po svojoj veri, a vera ga zavolo toga ne kara, nego oplemeniti njegovo mladost i njemi vlevle v srce düševno srečo i mir. To srečno stanje trpi, dokeč je jakosten. — Mladenec se pokvari. — Hüdobija se njemi vgrize v düšo, kak rak v zdravo meso i boj se začne. Mladencova vera i greh pa dugo vküp ne pašeta, ar človek greh lübi i ne stopi rad od njega, te se pa mora vera odmeknoti.

Stara i istinska je reč: Ka želeš, to tüdi rad verješ. Jakostnomi človeki je vera draga. Posvečüje njemi delo, olejšavle bolečine, briše skuze, obečavle njemi mir boži i korono bolšega življenja.

Hüdobnomi človeki je vera stalni očitek, zato bi jo rad predelao, spremeno, ali ščista vničo. Kak so si stari kulturni poganje zmišlavalali boge po svojih želaj, tak tüdi moderni posvetni lüdje, ki slüžijo samo sveti i svojemi teli, spreminjajo vero tak, kak njim bole kaže, da njim ne bi bila na poti pri grehi.

Če bi katoličanskoj veri tak bilo vseedno, kak što živi, če grešnika ne bi ostro karala, če njemi ne bi pretila s kaštigov v večnom življenji, te bi bili vsi ž njov zadovolni i nišče njoj ne bi bio neprijateo. — Nego njene jakostne zahteve, ki je postavla v božem imeni i po božoj zapovedi, se ne dajo obrniti i vseedno je, če je što gospod äli delavec, vučeni ali nevučeni — ona vsem glasno pravi: *To je ne prav, to je greh.* — *Bog te bo kaštigao;* ne dopušča nikših izjem, če glih bi se kralovje srdili i cele države odpadnole od vere. Zato je katoličanska vera med vsemi verami najmenje prijetna pokvarjenim lüdem, naj so „gigerli“ ali „gentleman“ i zato se vsi takši trüdiyo, da se je rešijo, a ž njov tüdi njenih zahtev i vočimetanj.

Ka bi ti včino, dragi čtevec, če bi ti neкак vsaki den prišeo v hišo i ti ognjevito proti gučao, da bi ti nad okno i dveri kričao: Ti nevalanec, če boš dale tak delao, prideš v pekeo! — se vadam, da bi vzeo metlo, pa žnjov stirao neprijetnoga gosta.

Ravno tak se zgodi v večini slučajev, kda se nekak izneveri katoličanski verbi.

Na toj obali življenja mora vera kazati nečistoga človeka i s svojimi rečmi globoko segniti v zamazano njegovo vest, a na drugoj obali ga mamita razvüdzanost i greh: *Pridi k nam . . . ne postiš se . . . nejdí k spovedi . . . nejdí v cerkev . . . vrži jarem s sebe!* I on se nazadnje odloči za te „salto mortale“ (smrtni skok) i postane protestant, starokatoličan ali brezverec. *Tak človek odpadne od katoličanske Cerkve!*

Da pa te stopaj opraviči, zgrabi za licemerstvo. Navadno tej brezverci radi katoličance zovejo za licemerce, nego te očitek lejko mirno za sebe obdržijo.

Mladi brezverec, ki je svojoj Cerkvi obrno hrbet, ne guči rad: Jaz sem nečisti človek, *lúbim greh* i zato se več nemrem vredí spovedati, nemrem oprávlati katoličanske dužnosti, ar neščem spremeniti svojega življenja, — *ne, zaistino ne bi bilo njemi ravno preveč lübo tak praviti.*

Da se opraviči, išče kakši izgovor, greh pa pokrivle z lepim plaščom. Te svet lübi sleparije. Navči se nekoliko fraz od ultramontanizma i nespametnosti lüdstva, poišče v svojih knjigaj kakše stare, izrešetane zgodovinske laži, da je razstori po sveti okoli i te guči, držeči se uradno: „Ja, znate, jaz sem prehodo dosta sveta, sem dosta toga čüo i čteo, pa se več ne brigam za takše stvari“ itd. Rad bi, da bi se videlo, da je po izobrazbi postao protivnik Cerkve, nego greh je bio vzrok, zakaj je odpadno od Cerkve.

Tü se pá spomnim na reči sv. Avgušтина: „*Svet ne bi bio neveren, če ne bi bio nečist.*“

Kda se je neki mladenec hvalo filozofi Paskali, da zdaj več neverje, njemi te pravi: „*Iztrgaj greh iz sebe i vütro boš pá vervao.*“

Eden brezverec je pozvao v svojoj smrtnoj stiski patra Bertonie i njemi pravo: „*Znate, samo zato ne sem vervao, ar sem bio hüdoben.*“

O keliko toga pripovedavle zgodovina od Zvinglija, Luthra, Henrika VIII.; keliko toga je prišlo na svetlo v novejšem časi v Avstriji od voditelov gibanja „*Vkraj od Rima!*“ To vse niti malo ne diši po jakosti, pobožnosti, ne po verskom osvedočenji, nego živo spomina na Kalvinove reči, štere zaslužijo, da je šče ednok spomenemo: „*Od deset evangeličanov se najde komaj eden, ki bi s kakšega drugoga vzroka postao evangeličanec, ne pa zato, da bi se mogeo kem slobodneje predati veseljačanji i razvüdzanosti.*“

Naj mi nišče ne pravi: bili so slabi, nevredni pape! Ja. Pij XI. je 261. naslednik Petrov. Ali pri najmenje 240 njegovih prednikov more glas ogrizavanja tiho biti: med njimi najdemo 82 sveca i 30 mantrnikov. Če bi meli samo ednoga papo i da je te eden ustanovo našo Cerkev i da je poleg toga slabo i grdo živo, e, te bi se mi lejko čemerili.

Zberimo na kratko vse, ka je povedano: V katoličansko Cerkev redno vodijo samo *plemeniti i sveti vzroki.* — *Samo naj-*

vernejši, najpopolnejši protestantje žejejo prestopiti i se sprimejo v katoličansko Cerkev i to po dugoj, prirčnoj molitvi i zrelom premišlavanji, a dostakrat tüdi z največšimi materijalnimi žrtvami, po dugom i skrbnom včenjej, dostakrat tüdi pri smrtnoj vöri.

Na drugoj strani pa vodijo k odpadi od Cerkve samo sumlivi vzroki. — Samo najnevernejši ljudje, ki so neprijazni do vsega, ka je krščansko, navadno jakostno globoko spadnjeni, odpadajo od Cerkve — največkrat zato, *da se rešijo verskih dužnosti, — brez molitve, — brez premišlavanja — a večkrat omam leni od časnih koristi i privlečeni z vrednostnih pogledov.*

Zdaj pameten sprevidi, na koga hasek spadne končni obračun. Mi mamo „bolši deo človečanstva“ na svojoj strani.

Bl. Marija Eufrazija Pelletier.

(1796—1868).

Bilä je redovnica, rojena je na Francuskom l. 1796. Njeni oča je bio doktor i vzoren katoličanec v časi najbolje divjega nasilja francuske revolucije. Najprle se je večila pri Uršulinkaj, sledkar pa so jo odgajale redovnice sküp z drugimi deklicama, med šterimi je bila ona pravi angeo mira. Rožica (njeno krstno ime) je od detinstva rada mela Božo službo i katekizmuš. Bila je jako vesele narave ali vsikdar dovezetna za dobro. Ednok njej pravi edna redovnica: „Pazi dobro, Rožica, ti boš ali angeo ali hüdobec!“ „Jaz bom redovnica,“ odločno odgovori deklica: „Ti redovnica s tov tvojov naravov, štero maš...“ „Znam... mogla bom se jako trápiti, ali nazlük tomi bom redovnica.“

V osemnajstom leti stopi v družbo častitih sester, štero je nastavo sv. Ivan Eudes. Zavolo krepostnoga življenja so jo 29 let staro zebrale za predstojnico v Toursi. Sledkar je z škofovim dovolenjom i z nikelkimi sestrami šla v varaš Angers, gde je v hiži staroga samostana „Dober Paster“ (šteri je za časa revolucije bio razpüščen) ustanovila novi samostan. Ta veja Družbe se je samostojno razvijala i se razširila po Francuskom, Taljanskom, Belgiji, Bavarskom, Angleškom, Nemškom, Holandskom. Pošilala je svoje redovnice tüdi v Sev. Ameriko, Ažijo, Afriko, Australijo, da tam kak misijonarke delüjejo za rešitev düš. Na jezere svoji hčeri je dala v službo za blaženost človečanstva: krščenikov, poganov, sirmakov, nevolnih itd.

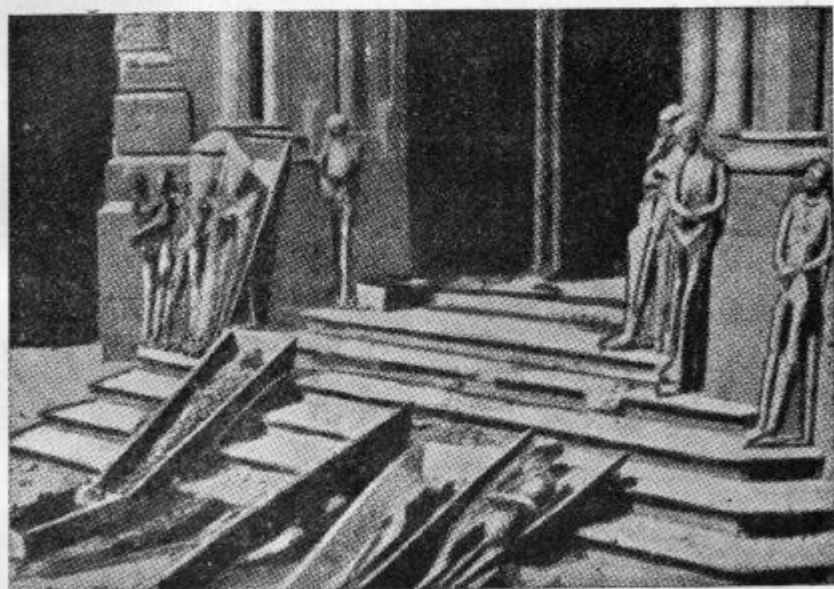
Vmrła je 1866. leta ravno pred nedelov „Dobroga Pastera“. Kda so bile dokazane njene kreposti i potrjene čüde, štere so se na njeno priprošnje zgodile, je 30. aprila 1933. bila prišteta k blaženim.

Na vuk. Düša deteta je kak vosek. Kak se v vosek more vtisnoti vsakovrstni pečat, tak se tüdi v detečo düšo more vtisnoti dobro i slabo. Dobra roditelska i šolska vzgoja püščata podloga za srečno zemelsko življenje deteta i tüdi za večno zveličanje, vnogimi deteti pa celo, kak vidimo, odpira pot k svetosti.

Grozote na Španjolskom,

ali kama pripela človeka podivjanost, če zavrže vero v Boga.

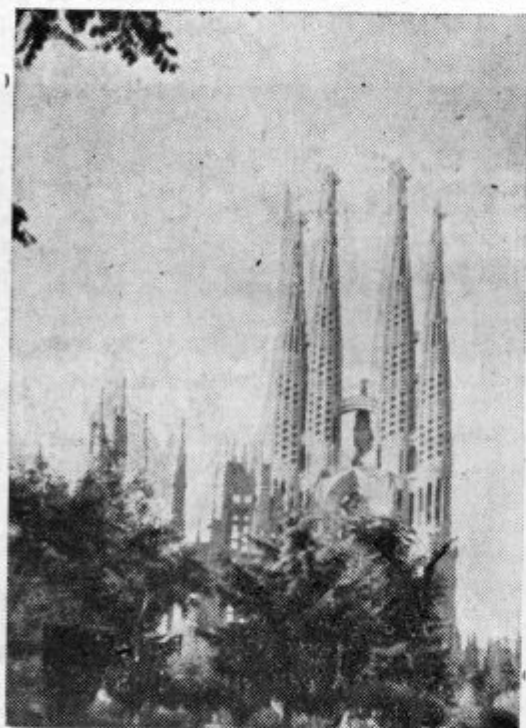
Komunisti so izvršili sledeče grozote na Španjolskom: V treh tjednaj, to je do 10. augusta so spoklali 1320 duhovnikov i redovnih oseb obojega spola, porušili i žežgali so 400 cerkvi, v povzročenom boji je spadnolo više petdesetjezer lüdi; kda so cerkve porušili, so iz razvaline napravili grmade i na njih žežgali duhovnike, ali pa te kratkomalo samo postrelali; v večih mestaj so nüne zaprli v klostre, da ne so mogle pobegnotti, kloster zažgali, da so mogle žive zgoreti; ženske so najbolje divjale i so se spozabile, da so matere i mlade žene, s sühimi očmi so gledale v neštete stotine mrtvecov, štere so spoklale ali je drügi

Glejte, kak delajo komunisti na Španjolskom. Peklenska sovražnost divja v njih, v teh zapriseženih sovražnikaj vsega, ka spomina na Boga i na posmrtno življenje. Slika nam kaže, kak so v Barceloni zmetali trüge i kosti mrtvih karmeličank z groba i je postavili pred cerkvena vrata, ka s tem pokažejo svoje sovražstvo do tistih düš, ki so se posvetile samo za božo čast i se trapile z ostrim življenjom samo zato, da ubogim grešnikom pomagajo do zveličanja. To neso lüdjé, to se bitja hüjša od zverine, šterim ešče nišče ne znajšo pravoga imena.

spoklali; najbolje so divjali komunisti v Barceloni, v jako bogatom mesti Španije, čeravno so tam delävci na den služili 250 Din. Slovenka pripovedava, da so v Barceloni lüdi vlekli na vülico i po njih plesali, dokeč neso postali küp razmrcvarjenoga

mesa, da so ženske nage nune gonile po varaši i da so ž njimi počenjale nesramnosti i so najbolje divjale ženske; da so tū 42 mrtvih tel karmeličank potegnoli iz grobnice i je postavili pred cerkvena vrata, celo l. 1436 vmrle karmeličanke, i da so njim v vūsta devali cigaretline i da so nečiste šale vganjali z temi mrtvimi telami. V Barceloni so podrli i zežgali vse cerkve, to je 177 i vse samostane, nikaj ne pomagalo, ka je vlada prosila komuniste, naj pri miri pūstijo več stoletno Marijino romarsko cerkev i druge umetnine; kde so najšli dūhovnika ali redovno osebo skrito, so hišo požgali, stanovnike pa postrelali; v ednom samostani so najprle prednico z petrolejom polejali i so jo zatem v sredini sester i vučenic živo žežgali, nekoj drugoj redovnici so

Krasna stolna cerkev sv. Družine v Barceloni, štero so komunistični divjaki zažgali.

izrezali srce i plūča pa oboje razstavili, redovnike so slekli i nage gonili pa je sramotili, sestre so z drotom zvezali vkūp i potom pūstili električni tok na nje, da so v strašnih mokaj vse vmirale, sestre salezijanke v samostani Monte Tibiada so prestale grozno mučeniško smrt; tri jezuite so kak nemo stvar zaklali i njihove glave v srebrnih posodaj nosili okoli i med tem kak zverine tulili, kelihe i posvečnjeke so metali med vnožino, ki se je trgala za nje, svete podobe i sv. kepe so z rjoventjom nosili po vualicaj, i so njim nateknoli lonce na glave, — ženske so popolnoma odnorele i še deca je plesala pri teh sprevođaj, kda so

nosili svete podobe okoli i je sramotili, — pijanih oči so strelali na vsakoga, od šteroga so mislili, da verje v Kristuša.

Kak pripovedavle Belgijec, je vido okoli grmade plesati lüdi od veselja, ka so te grozovitosti doprinesli i celo v radiji je eden etak gučao: Prišo je den, kda se moramo znebiti vseh pomislekov gledoč na umetnostne vrednote i na jakostne misli. Vmorite svojega očo, svojo mater, svojo deco, vničite vse, da bo z naše prelejane krvi stanola sloboščina i zmaga revolucije! — Slednja meša je bila v Barceloni v cerkvi Marijinoj, ki je bila inda nabito puna, zdaj je bilo samo 10 žensk i dva moška, eden, ki to piše. Pobesnoli anarhisti so vdrli v cerkev, preiskali dva moška i na nesramni način ostale ženske, pet dühovnikov cerkve spolovili i vmorili, cerkev so z benzinom polejali i zažgali; zavod krščanskih bratov so rdečkarje naskočili, dva dühovnika strelili, ednoga teško ranili, mešne obleke so na küpe zmetali i je žežgali; kda je poročevalec šteo eden kelih rešiti, so ga vkraj sünoli rekoč: „Cerkve i samostani morajo biti vničeni, a krasti se nesme.“

Cerkev, kde je bila angleška meša, so vužgali, grobe odprli, mrtva tela redovnic so kre stene gorpоставili i njim dali na prsi sramotilne napise, okoli teh mrtvih tel pa so plesali ne samo moški, nego ženske i celo deca tüdi; neštete sestre so svoje samostane izročile rdečim za bolnišnice i nikaj ne pomagalo, zažgali so je; — revolucijo so začeli v Barceloni mladi 16 let stari šmrklavci do 20 let stari, naklali so se na automobile i divje vozili po varaši, če so koga povozili, se nišče za to ne brigao, vdrli so v hiše, ropali, vničavali i njihovo število je raslo vsako minuto, divje navdūšenje je napunilo vse i na stotine so gledali i se norčarili pri mrtvih telaj nün, štete so z grobnic potegnoli i razstavili... piše Švicar, ki je vse to vido.

II.

Bečan Postenrider, ki je prišeo srečno z Španije, pripovedava sledeče od grozovitosti, ki se dogajajo na Španjolskom: Štirinajset let stari šmrklavci kolejo desno i levo, ki krščansko mislijo, tüdi delavce, a vodijo to klanje ženske. V Faragoni so tej z bajoneti rezali več sto letna stara cerkvena oblachila, ženske so pa rezale cerkvene klopi. Svete podobe naküpe znošene gorijo noč no den; dragocene z rokov pisane knige sv. Pisma so metali v ogenj, okoli ognja pa v dühovniške obleke oblečena fakinaža je popivala i nesramnosti počinjala; na zgrablene katoličanske lüdi šmrklavci za šalo strelajo i je kolejo; posebno pa se radi igrajo z strelbov na dühovnike i zdaj ednoga, potom drugoga strlijo; betežnike so zmetali na cesto, bolnišnice pa zažgali. V Barceloni je 20 jezero lüdi vmorjenih, v Madridi pa dozday, kak javlajo inozemski časopisi, osemjezero; ranjenih je dozday blüzi 200 jezero, mrtvih pa vsegavküp okoli 72 jezero. I vse zato, ar tak šče komunizem. Je ne to peklenska vera? Je ne to antikristuš, od šteroga guči sv. Pismo? Madridski ko-

munistični listi pišejo, da je kaplica delavske krvi več vredna, kak vse dragocenosti Španije. Bečki Nемеc ešče zdaj z strahom misli na svoje potüvanje po nesrečnoj Španiji i se Bogi zahvalüje, da je zdravo kožo odneso.

Anglež, profesor Cook piše v listi „New York Herald Tribune“ potem, ka se je vrno z Španije eta: V Barceloni je vse vničeno, vse znane dragocenosti i umetnine cerkvene so zginole popolnoma, prvo delo je komunističnim divjakom, da ztrgajo gor tabernakle i sv. hoštije zmečejo na tla, po njih klačijo, preganjajo tiste, ki majo koga v cerkvenoj službi; te družine so vsaki den v smrtnoj nevarnosti; dühovnikov i redovnic ne več viditi; redovnice, štere so se rešile, hodijo od hiše do hiše i prosijo službo kak dekle.

Dopisnik francoskoga lista „Daily Maila“, javla eto: Vido sam, kak dühovnikom glave vkraj sekajo ne na ducate, nego na küpe; v Madridi je eden šmrklavec odsekano glavo dühovnikovo na drog natekno i pri ograji ceste gorpostavo. V Valenciji so vse redovnice po vrsti dolpostrelali v ednom samostani. V Faroni so strelili 30 dühovnikov; v najvešoj barcelonskoj bolnici so strelili 16 smilenih sester; dühovnike s strojnicami kosijo, mrtva tela grdo razmrcvarijo i po cestaj ležati püstijo, potem je pa z zginjenov živinov vred zežgejo; šest dominikank so odegнали v Barceloni, pet so jih vmorili, šteta je vmirala, gda je prišo do nje te poročevalec. Za vnoge odegnane cerkvene osebe ne znati, ka so ž njimi napravili, škofa iz Jeana, Bazulta y Jimeneza so zgrabili i v lastno cerkev zaprli; si lejko mislimo, ka je zdaj že z siromakom, da vse cerkve podirajo i vužigajo. Anglež, ki je bio 17 let na Španjolskom, pripovedava, kak so v Barceloni v karmeličanskoj cerkvi z strojnicami pokosili 20 dühovnikov.

Z mesta Huesca poročajo, da so komunisti v Aragoni pomorili vnogo dühovnikov, župnika v Abregi so strelili, župnika Castela so strelili, z benzinom polejali, ga na küp drv naložili i ešče živoga žežgali; staroga i na pol slepoga župnika iz Torresa, Paolina Reona so z bajonetom popolnoma prebodnoli, v Guereji de Gallejo so vmorili župnika Febera, lekarnara i dva veščara, v Ebri so župnika Anselma v spovednici strelili.

Poročevalec portugalskoga lista „Diaria de Lisbone“ je sprevaljao veroborce na južno bojišče i poroča, ka so komunisti delali v Badajozu i okolici. Pravi, da so vse vesnice, odkod so se mogli nazaj potegniti žežgali, 51 kmetov i dvoje dece so celo zaprli v cerkev i to zažgali, 12 jih je zgorelo notri, ostali so zbežali, a na begi so je spostrelali.

P. Domingo van Hout pripovedava sledeče, kaj je sam vido: V Riquelmo-i so sestre preoblečene po noči štete pobegnoti, a ženske komunistinje so je zgrabile i z remeni pa iglami do smrti zmučile, drugo jutro so bile vse mrtve. V Carleti so komunisti cerkev spremenili v plesno dvorano. Po plesi i lumpariji so posvečene hoštije jeli kak za južino, so je z iglami prebadali ali

je na zid prikneli v obliki UPH, ka pomeni komunistično stranko. Mrtve redovnike so z grobov potegnoli, njim dali nesramne napise na kosti, v čelusti pa cigarettine.

Angležinja, miss Margaret O' Sullivan ki je 12 let živele v Barceloni i vidila vse grozote komunistov piše: Kre zidin sem vidila mrtva tela, štera so komunisti zasmehavali, v ženske samostane so znosili mrtvo deco, da bi mogli razširiti laž, da so nune nečisto živele, ali so pa nesramne letake proti sestram prikneli na zidove samostanov.

Dopisnik angleškoga lista „The Univers“ je prišo zdaj iz Barcelone i piše, da je vido, kak so rdeči hoštije plūvali, je po cestaj ta metali i je z nogami tlačili. V samostani Lloret de Mar je prednica, naj svete hoštije reši oskrunitve, te razdelila med nune i vse navzoče vernike, sam angleški poročevalec se je na te način šestkrat prečisto. Kda so pa prišli komunisti do samostana, so se oponašali, kak da bi sam vrag bio v njih.

Francoski kat. list „La Croix“ objavlja svojega sotrudnika razgovor z ednim rešenim kartuzijanom, ki je pravo, da se jih je izmed 37 rešilo po dobroti francuskoga konzula samo 6. Najbole sta divjale proti njim dve ženski, ki sta bile oboroženi v revolveri za pasom i sta strelale nedužne redovnike.

Pariški list „Echo de Paris“ objavlja poročilo rešenih francoskih delavcov iz Madrida. Komunisti so je aretirali, njim stalno grozili s smrtjov, celo ženske pa 13 let stara deca, ka vse je nosilo puške. Poleg Madrida je log Casa del Campo. Sem pošilajo komunisti vse tiste, štere držijo za svoje protivnike, z aotobusi. Kda pa stopijo iz aotoja, jih spokolejo krugle strojnih pušk, štere so skrite v tom lesi za grmovjom. Tū so strelili tūdi velikoga dobrotnika delavcov, 75 let staroga grofa Medinaceli, ki je svoje posestvo že v prvejših časaj razdelo med delavce. Ti delavci so povedali, da nešterne lūdi v tom lesi k drevji privežejo i je tak viseče zakolejo, vido je eden teh tūdi, kak so vlovence med igranjom bili, nesramno ž njimi ravnali i vsako noč 15 pri strelanji na cio vmorili.

Iz Pleterja pišejo č. g. Kartuzijani uredniki M. Lista, da majo v Španiji že dva mantrnika, nad 35 redovnikov njihovoga reda je pa zaprtih i ne ve se, ka bo ž njih.

Poročevalec je vido, kak so mladi šmrklavci klali na cesti staroga dūhovnika, kak so mrtvi nakūpaj ležali po cestaj i tak so je kak gnoj metali na kola, polejali z petrolejom i je žežgali, kda je pa šteo fotografirati te strahote, je boljševiški vojak z puškinim kopitom potro lečo aparata i zakuno: „Extranjero maldito!“ Prekleti stranski človek, i če z aotom hitro ne premine, bi ga strela. Komunisti so v Malagi spoklali 1000 lūdi, v Konstantini so 200 oseb vrgli v rūdniško jamo i nato vrgli na nje bombe, štere so je razmesarile, v Lora del Rio so vmorili 187 lūdi, v Badājozi pa 155; vse zlato ino dragocenosti v cerkvah so pokradnoli, niti en križ ne ostao na mesti; križe so razbili i oskrunili; Kristušovoj podobi iz cerkve Srca Jezušovoga so glavlo

odsekali; v Granadi so ne samo cerkve, nego tudi zasebne hiše vničili i celo kolodvor, da je celo mesto kak edno pogorišče' lüdi pa, ki so branili svoje življenje, so kak divjačino spoklali, celo so cerkvi dvakrat vužigali, kak v Ubrique, da se osvedočiijo, ka ne nikaj ostalo, nego vse zgorelo. Vu Rondi so prvo noč spoklali 47 oseb, zatem vse cerkvi zažgali zyun stolnice i zbesnela banda je lovila duhovnike, štere so skoro vse vmorili, kak piše angleški list Times i drugi listi, ki so svojo poročevalce poslali na to krvavo boljševiško morijo.

Inozemski poročevalec piše, da imena mrtvih ne povejo komunisti, nego mrtve razstavijo, da prestrašijo narod, ka bi se brano; v mlaki krvi leži nešteto mrtvecov, droba, možgani razmetana, komunistični čuvar, mladi šmrklavec brše po mrtvih, gda što svojega išče i če se vüpa te toga šmrklavca na red jemati, ga te včasi z revolvov strli.

Portugalski listi poročajo, da so komunisti v Almendralehi na zverinski način vmorili 80 lüdi. Žive so je razpetili na križ, polejali z benzinom i jih nato vužgali. V drugom mesti so na isti način vmorili 38 lüdi. V Barceloni so podivjani komunisti, med njimi so se najbolje zverinsko obnašale ženske, postrelali i z noži spoklali 150 mladih bogoslovcov. List „Osservatore Romano“ piše, da so 29. julija komunisti napadnoli frančiškanski samostan v Kataloniji i spoklali 31 frančiškanov. — V Siguenzi so komunisti zaprli püšpeka i nekaj kanonikov v püšpekovo hišo i jo nato vužgali, tak da so püšpek i drugi živi zgoreli.

Vsi inozemski listi zagotavljajo, da komunistom neide za nikaj drugoga, kak da spokolejo duhovnike i redovnice, porüšijo vse cerkve i samostane. I te svoj peklenski poseo opravljajo na najbolje zverinski i nečloveči način. Kda napadnejo kakšo cerkev, te najprve izropajo svete hoštije, jih razmečejo i tlačijo. Po celom deli Španije, šteroga majo šče komunisti v rokaj, morijo, kolejo, vužigajo i rüšijo cerkve i samostane. Vsemi tomi je vzrok brezbožnost i komunizem, šteroga podpira i vodi boljševiška Rusija.

Dne 18. avg. so dali bolševiki iz Moskve po radiji španskim komunistom ukaz, da trbe pomoriti vse duhovnike.

Iz Portugalske javijo, da so komunisti v Rosa de la Frontera zažgali hišo, v šteroj je bilo 45 mladencov iz organizacije skautov i so vsi živi zgoreli. Bojali so se komunisti, ka mladenci odskočijo k veroborcom, zato so je žive žežgali.

List svetoga Oče „Osservatore Romano“ v pretresljivih slikaj podava grozote, ki jih povzročajo komunisti v Španiji. Piše: Na duhovnike so napravili lov i dali vsakomi 4000 dinarov, ki je ednoga zgrabo, za bole imenitne pa celo 12 jezero dinarov; vnogi so bili živi žežgani, med njimi püšpecje, drugi so bili na križe pribiti, z benzinom polijani i tak vužgani, drugi pa pali vmrli pod različnimi mokami. Svet niti v poganskih časaj ne vido takše podivjanosti, kakše komunisti delajo v Španiji; poganje so dali mir bar mrtvim, komunisti se niti teh ne smilüjejo, ar so je komunisti znosili z grobnic i ž njimi delali stra-

hotne svinjarije. Celo mesto Barcelona je bilo spodobno klavnici. Nišče ne čisto vulic, nišče ne noso strani mrtvecov, štera so ležala na kúpaj vse okoli i začela gniliti na vročem sunci. Nišče se ne brigao za kričanje ranjencov, nišče ne za rjojenje odnorelih, ki so v dnevaj splošnoga klanja odnoreli i so kak živina v čredaj letali okoli po vulicaj. Nazadnje se je odločo varaš i začeo z zažiganjom nesnage. Odnorele so postrelali, ranjence spoklali i vse pometali na kúpe i je žežgali. Smrad gnilih i na pol žežganih mrtvecov, dim, šteri se je kadio iz cerkvih i samostanov pa širio svojevrstno zdüho, rjojenje odnoreloga lüdstva, vse to je nüdilo grozovito pe k l e n s k o sliko, kakše človečanstvo ešče ne vidilo. Tak piše list svetoga Oče. Isti list ešče piše, da je vmorjenih pet škofov, nekaj drugih püšpekov i cerkvenih dostojanstvenikov je pa ešče zaprtih.

Iz družbe sv. Ivana Boska javlajo uredništvu našega lista, da so pribežali Salezijanci iz Španije v Turin i tü pripovedavali, da vse to, ka pišejo listi, niti senca neso tistim grozotam, štere počenjajo v Španiji boljševiki.

Mi iz dna srca spregovorimo: Siromaški Jezuš, zato, ka si vmro za nje na križi, da bi vekomaj srečni bili, zato ti tak delajo? Siromaški Jezuš, boži Sin, naš mili Odrešenik, mi te pa tembole ščemo lübiti, kembole te sovražijo hlapci pekla! Vi junaki Kristušovi, mučeniki i mučenice v domovini sv. Terezije, sv. Ignacija i vnoгих drugih svetnikov i svetnic, bodite pozdravljeni i pozdravlene! Naj vas odiči tisti, za koga ste življenje dali i dale, nam pa sprosíte stanovitnost v lübezni do Boga!

P. Quadrupani:

Kažipot za pobožne düše.

III. Molitev.

4. Če si razmišleni, ne da bi se zavedao, brez tvoje vole, ne brigaj se za to, od kod izvira razmišlenost, naj se po nepotrebnom ne zburkaš. Odkodkoli prihajajo raztresenosti, naj ti povekšajo zasluženje. Kda so pitali sv. Frančiška Saleškoga, kak porabi za molitev določen čas, je odgovoro: „Ne bi mogo povedati, ar sem na to ešče ne mislo. Z mirnov zadovolnostjov sprejmem, ka mi Bog pošle. Če mi pošle notrašnjo tolažbo, küšnem njegovo smileno desnico. Če pa čütim sühoto i sem razmišlen, küšnem njegovo pravično levico.“ Tak je prav, ar što rad moli, tisti more po navuki našega svetnika molitev z lübezni do Boga lübiti, a ki jo pa z lübezni do Boga lübi, tisti nešče ne menje, pa ne več, kak Bog šče. Ka se pa z nami godi, je boža vola.

„Razmišlenosti nikak ne odženeš, če nemirno misliš na njo. Ne prizadevaj si delo milosti z naravnimi sredstvi i z lastnim mučenjom dopuniti. Bodí zadovolen, ka svojo volo brez vsega zadržka podvržeš Bogi i vsako neprijaznost sprejmeš v dühi vdanosti v njegovo previdnost“ (Fenelon: Krščanske misli, 17.)

Po Kristušovej poti.

Poiskati moramo srednjo pot, da moremo vednako hoditi.

1. Sinek moj, v ognji gorečnosti se habaj naglosti nagnenj.
2. Ka te dober Düh vodi, spoznaš po tom, ka znaš samoga sebe obvladati.
3. Vnogi nikdar nikaj hasnovitoga ne včinijo, ar ne hodijo po vednakoj poti.
4. Mislijo, ka se za mojo stvar borijo, pa jih vodi düh nereda.
5. Mislijo, ka je vse apoštolsko delo, ka včinijo, pa ne povrnejo niti edne duše.
6. Mislijo, ka s kričom vse dosegejo, istina pa je, da kembole kričijo, naj narod zbuntajo, se te tem menje briga za nje.
7. Za nemirnimi, strastnimi ljudmi idejo i ne nasledujejo mojih svetcov.
8. Priznam: da je včasi potrebno rüšiti, a več vala zidati.
9. Priznam: včasi je potrebno napadati, a več vredno je včenje.
10. Če se z tem zadovoljš, da hüdobijo osramotiš, gda pa boš na dobro včio?
11. Prav maš, če odkriješ hüdobijo, štero počenjajo hüdobni, a včenje na dobro pa li več dosegne, kak igra z strastmi.
12. Što bi to vervao, ka je v dühi Evangelioma, če rano za ranov napravimo, a na zdravljenje niednok ne mislimo.
13. Človek, ki žive iz božih misli, več zmore, kak vojskovodja.
14. Vekšo zмага dobi, ki si pridobi srca, kak pa, ki z štüki ide naprej.
15. Močna vrastva, štera dugo k sebi jemlemo, nas ne zvracijjo, nego v grob spravijo.
16. Če bi te vodila zaistino gorečnost, keliko düš bi pridoboj za mojoj stvar i za nebesa.
17. Te ne bi bio niti mlačen, niti zburkan.
18. Te ne bi bio niti omamlivec, niti gizdavec.
19. Te bi spoznao, kak moreš z ljudmi ravnatj.
20. Te bi tvojoj delovanje ravnao zakon pameti, ne pa ogenj strasti.
21. Zabadav delamo dobro, če delamo brez cila i načrta, samo čas zgüblamo.
22. Mej vsikdar velike misli, a da je k cili pripelaš, poslüzij se najprimernejših sredstev.
23. I če želeš znati, kaj je najprimernejše, opitaj mene, ka je, ka bližnjemi najbole häsni i ka od tebe terja največ zatajüvanja i največ dela.

goslovci se je zbralo okroglo treseti. Med njimi g. Temlin Štefan, naš rojak, duhovni voditeo vse prosvete v Ljubljani. Sv. meša je bila na prostom. Vnogo naroda je prišlo tudi prek z Štajara. Dokležanci so lepo okinčali hiše i poti. Pobožnost je bila lepa, notrašnja, dokležovske dekile i dečki so lepo spevali pri sv. meši i tudi pesem vsega ljudstva je tak odmevala. Pesem je vodo g. Štuhec, salez. klerik iz Veržeja. Ceremonar je bio g. Nemeo Alojz, sal. duhovnik, naš domačin, ki je z svojimi nastopom vsakoga v popolnosti zadovolo.

Častite sestre iz Slov. Bistrice idejo v misijone, pomagajte njim. Prve dni oktobra idejo prve misijonarke od č. šolskih sester v Kitajske misijone, kak je to svoj čas proso g. Kerec misijonar. Idejo štiri. Pot vsake košta edenajset jezero dinarov. Z paki vred, štere z sebov vzemejo, okoli 60 jezero dinarov košta pot za vse štiri. Od nas ide č. sestra Immakulata Maršič iz Melinec. Č. sestre yse, ka što premore, vzemejo i odnesejo pogančkom poleg penez: podobice, čisla, obleko, brisače itd. G. dekan Jerič so poklonili svoj harmonij. Vsako srce naj se odpre i skóči sestram na pomoč. Ki pa ne more dati, naj móli za nje. Vse dare sprejme tudi uredništvo našega lista.

Zahvalimo se Sv. Jožefi za pomoč v stiskaj i za srečen izid primicije, štero skrb smo zročili v njegove svete roke. On je veliki, čudodelni pomočnik, vüpaľmo se vsi v sv. Jožefi! Istotak se zahvalimo Presladkomj Božemi Srci Jezušovomi i sv. Maloj Treziki za duhovniško pozvanje sina i vse druge skazane dobrote. — Družina Žiškova v Ljutomeri.

Osemstoletnica cistercijanskoga samostana v Stični. Preminoči mesec je obhajao osemstoletnico svojega obstoja cistercijanski samostan v Stični na Dolenskom v Sloveniji. Augusta 9. je priromalo petjezero šolske mladine v Stično i sprejelo sveto prečiščavanje z roke prezvišenoga gospoda knezoškofa dr. Jegliča i drugih duhovnikov. Prezvišeni so služili sv. mešo za mladino. Augusta 15. na Velko mešo se je pa zbralo 25 jezero odrasčenih ljudi v Stični, da poslušajo būdilne reči ljubijanskoga škofa dr. Rožmana. Slovesnosti so se vdeležili tudi naš prezvišeni škof iz Maribora, i bila je zastopana i oblast po g. ministri dr. Korošci i bani dravske banovine, dr. Natlačeni. Cerkev Žalostne Matere Bože v Stični je postala bazilika i je bila svedok, da slovenski narod v pretežnoj večini je ešče globoko veren i zahvalen Bogi, da njemi je dao takše pomočnike na poti zveličanja, kak so njemi bili beli menihi, duhovni sinovje sv. Bernarda skoz 800 let v Stični.

Naših veselje v tujini. Na den Srca Jezušovoga so naši izseljenci v Argentini bili deležni prvič svete meše, štero njim je služo slovenski duhovnik g. Hladnik v Avellanedi, predmestji glavnoga mesta, Buenos Airesa. V Tigy na Francuskom pa so g. Orešnik, slovenski duhovnik, obiskali naše izseljence i njim nudili duhovno tolažbo z božov službov 6. septembra.

Novi križ na Melincih so blagoslovili g. Vadovič beltinski plebanoš 9 augusta, gda se je obhajala slovesnost patrone kapele, Snežne Dev. Marije.

Naš ide v Indijo na misijone. Častiti brat Ribaš iz Petanjec, redovnik Jezušove Družbe, ide meseca oktobra v Indijo, da pomaga pri misijonskom deli.

Molimo za naše misijonare i misijonarke, da morejo vnogim dušam odpreti pot k Jezušovoj veri.

D a r i.

Na dom sv. Franciška v Črensovcih so darüvali v Din. sledeči: Baligač Štefan, Žižki 3, Žalik Katica i Julijana, Gančani iz Francije 78, Bernjak Ana iz Vidonec v Franciji, na čast sv. Treziki starišom za zdravje i dugo življenje 58 95, Krampač Franc iz Hotize v Franciji, prosi za zdravje 10, Krampač Mihal iz Hotize v Franciji, prosi za zdravje 10, Horvat Alojz iz Francije 10, Antolin Mihajlo, Kula, prosi za blagoslov pri trgovini 10, Seljak Marija, Stara vas, Žiri, nabrala 50. Darüvali so sledeči: po 1 D.: Matičić Marija, Tušar Marija, Lengar Marija, M akar Neža, Kokelj Franciška, Krajnc Marija, Ko-

kelj Ivana, Bačnar Ivana, Bačnar Marjana, Tratnik Elizabeta, Seljak Barbara, Žakelj Marjana, Mlinar Rozalija, Žakomeli Marjana, Kristan Marija; po 1 50 Din: Istenič Ivana, Seljak Marija; po 2 Din: Simnovčič Marija, Staraman Franči, Bogataj Katarina, Mlinar Marija, Oblak Katarina, Seljak Marija, Seljak Ivana, Gantar Marjana, Demšar Helena, Grošelj Ivana, Seljak Ivan; Zajc Ivan 2 50, Mlinar Ivana 7, Pivk Jera — 50; Červek Geza, Francija 100, Gjōrek Kristina iz D. Bistrice v Franciji 10. Ista na čast maloj sv. Treziki za zdravje 10, Šeruga Janoš, Sv. Sebešan, na zavetišče sv. Trezike 10, Kartuzija Montrieux, Francija, 277 50, Duh Katarina, Melinci iz Francije 20, Kerec Mihal i žena iz Sobote v Franciji na čast sv. Antoni i sv. Frančiški 53, Obresti Spodnještajerske posojilnice 390, Ritlop Marija, Črensovci, na čast sv. Frančiški 10, Kolenko Štefan, Žižki iz Francije 97 75, Gjōrek Jožef, G. Bistrica iz Francije 29 50, Nerad Martin, Črensovci iz Francije 29 50, Horvat Aleksander, Stanjovci iz Francije 14 50, Boltižar Franc, Vaneca, iz Francije 14 50, Ritlop Martin, Širine v zahvalo maloj sv. Treziki za poslušnjeno prošnjo 15, isti, letni prispevek 5, Sarjaš Kristina, Žižki 10, Čurič Treza, Trnje, v zahvalo 10, 9 1/2 litrov vina doblenoga odanoga 25, N. N. na dober namen 10, N. N. Trnje, na čast Srci Jezuševimi za zdravje sina 10, Grandidier, Morville, Francija 423, Krampač Aga, D. Bistrica iz Francije 100, Kustec Aga, D. Bistrica iz Francije 20, Mekiš Kristina, Trdkova iz Francije, prosi za zdravje 50, Garlatti Alojzija 2, Grubič Ana 2, Držič Marija, 1. Rožman Marija, Cleveland Dol. 4 — Din 187 80, Rožman Franc i Kata, vsaki po pol Dol. — Din 47, Supi Angela, Sv. Sebešan iz Francije 45, Gospa Duriez, Francija Fr. 10 — D. 30, g. Sovet, Francija Fr 5 — D 15. Izdali smo: koleki na prošnjo za nabiranje 25, poštnina i prevoz tiskovin za nabiranje 34 50, občinska dača za l. 1936 od šum 230, za pisalni stroj 2. rato 1000. — Oča sirot, povrni vsem obilno!

Na podporo M. Lista so darivali v Din. sledeči: Anteln Mihajlo, Kula, 10, Prša Agneza, Francija 15, Duh Katarina, Melinci iz Francije 20, Kerec Mihal iz Francije 10, Kolenko Štefan, Žižki iz Francije 97 75, Supi Angela iz Francije 20. — Bodi Vam nebeska Mati Marija bogata plačnica! — Urednik.

Rešitev vganek 8. snopiča.

1. Štero so glavni deli sv. meše? Glavni deli sv. meše so evangelij, darivanje, podigavanje i prečiščavanje. — 2. Jeli zadosti svojoj dužnosti, po nedelaj i zapovedanih svetkaj sveto mešo poslušati, ki šteroga dela neposlūša? Ne zadosti svojoj dužnosti, če neposlūša svete meše od začetka do konca. Deo pred evangeliumom zamiditi brez istinskoga zroka je pa mali greh, ravnokat deo po sv. obhajili.

Popolnoma pravilno nišče ne rešo vganek, ali zadosta lepo so rešili sledeči: Krampač Ivan, Hotiza 25, Gerlec Viljem, Rakičan, Bejek Štefan, Krog 93, Jerebic Jožef, Beltinci 161, Litrop Štefan, Renkovci 168, Camplin Franc, Bogojina 105, Tibaut Franc, Mostje 47. Slabše, a zadovolivo sta rešila Kustec Ignac i Hozjan Jožef z D. Bistrice. Obečana čisla dobijo od 20. septembra naprej, ka do je oktobra mogli vsaki den moliti.

Vganke.

1. Zakaj vmarjajo komunisti v Španiji v prvaj vrsti nedužne duhovnike, redovnike i redovnice?
2. Zakaj Bog dovoli to strašno klanje v katoličanskoj državi? Ki pravilno reši do konca septembra obe vganke, dobi za dar lepo knigo.

Pošta.

Eljaš Jožef, Bogojina 116. Rešitev vganke 7. snopiča si kesno poslao, te je prišla, gda je že bilo vse vštampano, že po zadnjem juliji. Zadnji den meseca mora biti rešitev vganke na uredništvu, drugič se ne vzeme v poštev. **Nepodpisanomi.** Nekak nam je poslao rešitev vganke 8. snopiča, pozabo se je pa podpisati. Zato smo ga ne mogli všteti med vganke rešitele. Na to dobro paziti, da je rešitev zadnji den meseca na uredništvu i da vganekar točno napiše svoj naslov pod rešitev z imenom občine z hišnoj številkov.